

HOMILIA***Missa televisada de TV2, 11 d'octubre de 2026***

Estimats germans i germanes en el Senyor,

Bon dia a tots els qui participeu en aquesta celebració de l'Eucaristia, aquí, en aquesta església, i també a tots els qui ens seguïu des de casa vostra a través de la televisió. Us adreçem una salutació molt cordial, plena d'afecte i d'esperança cristiana.

Voldria tenir presents, d'una manera especial, les persones malaltes, les persones grans, les que viuen soles i totes aquelles que, per les circumstàncies de la vida, no podeu desplaçar-vos fins a una església per participar presencialment en la celebració dominical. Potser alguns de vosaltres viviu aquesta impossibilitat amb una certa tristesa, perquè enyoreu la comunitat parroquial, la trobada amb els germans i germanes en la fe, el cant compartit i la recepció de l'Eucaristia.

A tots vosaltres us vull dir que sou presents en la nostra pregària i en el cor de l'Església. Que aquesta celebració us faci sentir la proximitat del Senyor, que mai no abandona els seus fills.

La Paraula de Déu que acabem d'escoltar ens parla d'un banquet. El profeta Isaïes ens anuncia que el Senyor prepararà un convit per a tots els pobles. Sant Mateu ens presenta Jesús explicant la paràbola d'un rei que convida a les noces del seu fill. I entre aquestes dues lectures hi ha una mateixa promesa: Déu vol compartir amb nosaltres la seva vida i ens convida a participar de la seva alegria.

Fixem-nos en aquesta imatge tan bonica del banquet. Déu no se'ns presenta com algú que vol mantenir les distàncies, ni com un jutge que espera que ens equivoquem. Se'ns revela com aquell que prepara una taula, que convida, que espera i que desitja reunir els seus fills al voltant seu.

El profeta Isaïes anuncia que Déu farà desaparèixer el vel de dol que cobreix els pobles, que engolirà la mort per sempre i que eixugarà les llàgrimes de tots els rostres. Quina promesa tan gran! Quina esperança per a la humanitat!

Déu no és indiferent al nostre sofriment. No passa de llarg davant les nostres llàgrimes. Coneix les nostres angoixes, les nostres ferides, els nostres temors i les nostres preguntes. Sap què significa envellir, experimentar la fragilitat, perdre persones estimades, viure amb una malaltia o sentir que les forces ens van abandonant.

Però la promesa d'Isaïes va encara més enllà. Déu no ens promet simplement una vida sense dificultats. Ens promet que el sofriment i la mort no tindran l'última paraula. La seva voluntat és salvar-nos, eixugar les nostres llàgrimes i conduir-nos a la plenitud de la vida. Aquesta és l'esperança que neix de la resurrecció de Jesucrist.

Estimats germans i germanes, especialment vosaltres que potser avui viviu una situació de malaltia, de soledat o de limitació: no perdeu aquesta esperança. La vostra vida conserva tota la seva dignitat i tot el seu valor, també quan necessiteu l'ajuda dels altres, quan ja no podeu fer allò que abans fèieu o quan us sembla que la vostra aportació al món és petita. Als ulls de Déu, ningú no és insignificant. Ningú no és oblidat.

L'Evangeli ens ajuda a comprendre aquesta mateixa veritat des d'una altra perspectiva. Jesús ens parla d'un rei que celebra les noces del seu fill i envia els seus servents a cridar els convidats. Però aquests no volen anar-hi. Cadascú té les seves ocupacions, els seus interessos i les seves preocupacions. El banquet està preparat, però els convidats no hi responen.

És una paràbola que ens interpel·la. També nosaltres podem viure tan absorbits pels nostres problemes, pels nostres projectes i per les nostres preocupacions que acabem deixant Déu en un segon pla. Podem tenir temps per a moltes coses i no trobar-ne per a la pregària; podem estar pendents de moltes notícies i no escoltar la Paraula del Senyor; podem omplir la nostra agenda i, tanmateix, deixar buit el nostre cor.

I hi ha un altre detall significatiu en la paràbola: quan els primers convidats rebutgen la invitació, el rei mana anar a les cruïlles dels camins i convidar tothom qui hi trobin. El banquet és obert. La invitació arriba també als qui no s'haurien considerat dignes de seure a la taula reial.

Aquesta és la universalitat de la salvació cristiana. Déu no vol una comunitat tancada, reservada a uns quants. Vol una Església que surti a l'encontre de les persones, que obri les portes, que aculli els qui se senten lluny, que sàpiga escoltar les preguntes dels qui dubten i que ofereixi esperança als qui han perdut la confiança.

Per això, la comunitat cristiana no pot oblidar mai les persones vulnerables, els malalts, la gent gran, els pobres, els emigrants, els qui pateixen l'exclusió o els qui no troben el seu lloc en la societat. No són convidats de segona categoria. Són germans i germanes nostres, estimats per Déu, amb qui compartim la mateixa dignitat i la mateixa crida a la vida eterna.

La segona lectura ens ofereix encara una altra llum. Sant Pau, escrivint als cristians de Filips, afirma que ha après a acostumar-se en qualsevol situació: tant en la pobresa com en l'abundància, tant quan té molt com quan experimenta la necessitat. I afegeix que tot ho pot en aquell que li dona força.

Hi ha persones que, enmig de la malaltia, transmeten una pau admirable. Hi ha persones grans que, després d'una vida plena de treballs i sacrificis, continuen pregant pels seus fills i nets. Hi ha persones que viuen soles i, malgrat tot, mantenen el cor obert als altres. No hem d'idealitzar el sofriment, perquè el sofriment és real i demana atenció, cures i companyia. Però sí que podem reconèixer que la fragilitat, quan és viscuda amb Crist, pot esdevenir un lloc de fe, de tendresa i d'amor.

Avui, 11 d'octubre, recordem també sant Joan XXIII, el papa que va convocar el Concili Vaticà II i que va saber parlar al món amb un llenguatge de bondat, de confiança i d'obertura evangèlica. La seva figura ens recorda que l'Església està cridada a obrir finestres, a deixar entrar l'aire de l'Esperit i a anunciar Jesucrist amb un cor proper als homes i dones del nostre temps. Que aquest esperit ens ajudi a viure la nostra fe amb senzillesa, alegria i esperança.

Tornem al banquet de l'Evangeli. La taula està preparada. Déu ens convida. No deixem que les presses, la indiferència o el desànim ens impedeixin escoltar la seva crida. Seríem com aquell de l'Evangeli que no anava amb el vestit adequat. Obrim-li el cor i deixem que la seva Paraula transformi la nostra vida.

Demanem al Senyor que ens faci una Església acollidora, capaç d'arribar a tots, especialment als qui pateixen i als qui se senten sols.

Que la Mare de Déu ens hi acompanyi, precisament ahir que celebràvem la festa del Remei i demà que celebrarem la festa de la Mare de Déu del Pilar. I que sant Joan XXIII ens ajudi, amb el seu testimoni, a viure una fe serena, esperançada i oberta a tothom.

Que el Senyor ens concedeixi de seure un dia, tots plegats, al banquet definitiu del seu Regne, on ja no hi haurà llàgrimes, ni malaltia, ni soledat, ni mort, sinó la plenitud de la vida i de l'amor.

Amén.